

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Миричић Душана као председника већа, Латиновић Николе, Јанковић Наталије, Кулизић Младена и Шкулић Зорана, као чланова већа, са саветником Врховног суда Сандић Ксенијом као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог Лукић Милоша, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Прокупљу Кт. број 20/99 од 2.7.1999. године и браниоца оптуженог адвоката Стаменковић Десимира изјављеним против пресуде Окружног суда у Прокупљу К. број 58/99 од 25.6.1999. године, у седници већа одржаној у смислу члана 371. ЗКП, дана 23.3.2000. године донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВА СЕ жалба Окружног јавног тужиоца у Прокупљу, па СЕ УКИДА пресуда Окружног суда у Прокупљу К. број 58/99 од 25.6.1999. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом оптужени Лукић Милош оглашен је кривим за кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС и у смислу члана 42, 43, 52. и 53. КЗ СРЈ за исто му изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од две године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако оптужени у року од три године не учини ново кривично дело.

Оптужени је обавезан да плати суду на име паушалног износа 700 динара као и остале трошкове поступка у износу од 1.500 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против ове пресуде изјавили су жалбу:

- Окружни јавни тужилац у Прокупљу због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији с предлогом да првостепена пресуда буде укинута и предмет враћен истом суду али другом већу на поновно суђење; и

- бранилац оптуженог због повреде кривичног закона и одлуке о казни с предлогом да првостепена пресуда буде преиспитувана у смислу ослобођења оптуженог од оптужбе за кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, а на основу члана 350. тачка 2. ЗКП у вези члана 350. КЗ СРЈ као и да бранилац оптуженог буде обавештен о седници другостепеног суда.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије доставио је писмени предлог којим подржава жалбу и жалбени предлог Округног јавног тужиоца Србије.

Врховни суд је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 376. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама, на седници већа одржаној у смислу члана 371. ЗКП у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог адвоката Стаменковић Десимира, нашао:

Основано се у жалби Јавног тужиоца указује да је првостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП јер је изрека првостепене пресуде неразумљива, противуречна сама себи и разилозима пресуде, као и да о одлучним чињеницама нису наведени јасни и потпуни разлози, а због чега је иста морала бити укинута.

Наиме првостепени суд у смислу члана 42. и 43. КЗ СРЈ применио је институт ублажавања казне оптуженом, те је оптуженом ублажио законом прописану казну испод посебног минимума предвиђене казне за кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС за које је оптуженог огласио кривим и за исто му у смислу члана 52. и 53. КЗ СРЈ изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од две године и истовремено одредио да се ова казна неће извршити ако оптужени у року од три године не учини ново кривично дело. Међутим, основано се у жалби Јавног тужиоца указује да првостепени суд није навео које је олакшавајуће околности утврђене оптуженом оценио као особито олакшавајуће околности које служе као основ за ублажавање казне оптуженом у смислу члана 42. и 43. КЗ СРЈ, а при томе није водио рачуна о томе да ли закон у конкретном случају предвиђа уопште могућност да се оптуженом за извршено кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС може изрећи условна осуда. Врховни суд налази да за кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим, законом је предвиђена казна затвора најмање пет година. У смислу члана 53. став 1. КЗ СРЈ условна осуда се може изрећи када је учиниоцу кривичног дела утврђана казна затвора у трајању две године или новчана казна, а у ставу 3. истог члана је предвиђено да се условна осуда не може изрећи за кривична дела за која се ни ублажавањем казне не може изрећи казна мања од једне године затвора.

С обзиром да прописом члана 43. став 1. тачка 1. КЗ СРЈ је предвиђено да ако је за кривично дело као најмања мера казне прописан затвор у трајању од три или више година, казна се може ублажити до једне године затвора. Стога, није постојала законска могућност за ублажавање казне оптуженом за извршено кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС испод једне године, па самим тим није постојала ни законска могућност за изрицање условне осуде, а како је то неправилно и незаконито

учинио првостепени суд у изреци првостепене пресуде, због чега је иста не разумљива и противуречна сама себи и разлозима исте, а чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП, као и повреда кривичног закона због чега је побијана пресуда укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Основано се жалбом јавног тужиоца побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања нарочито у погледу степена урачунљивости оптуженог у време извршења кривичног дела.

Потребно је у поновном поступку да првостепени суд покуша да непосредно и детаљно саслуша на главном претресу сведоке Шћепановић Милована који је био очевидац догађаја, о чему је дао изјаву пред органима СУП-а у Подујеву од 24.4.1999. године у време важења Уредбе о примењивању Закона о кривичном поступку за време ратног стања, а која је важила и до окончања првостепеног поступка, те је потребно разјаснити противречности у овој изјави сведока и његовом исказу датом пред истражним судијом, а која је прочитана и изведена као доказ на главном претресу, у погледу одлучних чињеница, изгледу и понашању оптуженог како према сведоку тако и другим грађанима непосредно пошто је оптужени пуцао у сада покојног Аљоку Хамду, а након тога док је лежећи на земљи Маљоку Хамдија покушавао да подигне главу, оптужени му пришао, стао поред главе, извадио пиштољ из футроле и задњи пут му пуцао у главу. На околности понашања оптуженог непосредно након извршеног кривичног дела потребно је да првостепени суд покуша да саслуша као сведоке Кујовић Небојшу капетана и Раденковић Радивоја поручника ОУП-а у Подујеву који су саставили службену белешку број 303/99 од 24.4.1999. године упућену начелнику СУП-а у Приштини. У овој белешци је назначено, поред осталог, да је оптужени критичном приликом био у видно цијаном стању. Стога је потребно оценом исказа наведених сведока, а по потреби и других, као и на основу одбране оптуженог, утврдити да ли је оптужени критичном приликом био у алкохолисаном стању, коју количину алкохола је попио, а потом извршити неуропсихијатријско вештачење оптуженог и утврдити степен његове урачунљивости с обзиром на карактеристике његове личности и алкохолисаност стање као и све остале околности догађаја, а нашта је основано указано у жалби надлежног јавног тужиоца.

Тек пошто првостепени суд изведе доказе на које је указано у овом решењу, а по потреби и друге, те узме у обзир и остале наводе у жалби јавног тужиоца који се односе на правилно утврђивање чињеничног стања, биће у могућности да донесе правилну и закониту одлуку о постојању кривичног дела оптуженог и степену његове кривичне одговорности. Првостепени суд је дужан да у поновном поступку води рачуна и о осталим одлучним чињеницама у опису дела оптуженог у оптужници како му се то ставља на терет, те да наведе јасне и потпуне разлоге о свим својим чињеничним и правним закључцима као и доказе на којима исте заснива, а што је пропустио да учини у побијаној пресуди.

Врховни суд се није упуштао у оцену навода у жалби браниоца оптуженог која је изјављена због повреде кривичног закона и одлуке о казни, те је за сада безпредметна с обзиром на укидање првостепене пресуде уважавањем жалбе Јавног тужиоца због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са изнетих разлога, а на основу члана 385. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци овога решења.

Записничар,
Ксенија Сандић, с.р.

Председник већа
судија,
Душан Маричић, с.р.

МК

За тачност отправка

ЉМ

САГЛАСНОСТ ОВОГ ПРЕПИСА
СА ИЗВОРНИМ ПОТВРЂУЈЕ

Управљеног органа
судске власти,
[Signature]

